

Les 'Polinèsies' de Xarim Aresté, cançó per cançó

El cantautor rocker de Flix presenta el seu tercer treball en solitari i repassa els temes un per un

Xarim Aresté | Gerard Quintana

Xarim Aresté presenta avui el seu tercer disc en solitari, *Polinèsies* (Bankrobber, 2017), i a Enderrock.cat el músic presenta tots i cadascun dels temes. Abans, però, una advertència: "Cada cop que escolto una cançó sento una cosa diferent. Però deixar les coses per escrit és com dir-les per sempre. Així que voldria aclarir que el que llegiu aquí no té res a veure amb cap realitat possible. Perquè mai més tornaré a sentir el mateix que estic sentint ara sobre aquestes cançons. Sigui com sigui, gràcies".

"Indomables": Estem vivint uns dies d'una extraordinarietat històrica però la veritat és que des del món de la música la sensació de setge ha estat el pa de cada dia des de fot temps. Tinc la sensació que s'ha fet tot el possible per denigrar la música i desarticular el seu poder constructor. Les "polítiques del creixement" ens han traslladat pràcticament a la il·legalitat. Aquesta cançó pretenia ser un homenatge a tots aquells que estan posant en risc la seva salut mental en pro d'una cultura que és de tots i de la qual formem part tots. S'ha de tenir una força, una certesa o un convenciment molt gran per llançar-se constantment a l'abisme sense veure cap mena garantia a l'horitzó. Amb el que estem veient aquests dies, però, no puc evitar llegir la cançó d'una manera diferent, i em sembla que encara pren més sentit tot el que hi canto, perquè aquest abisme s'està fent extensible a molts més àmbits de lo humà.

"M'ho has d'escriure amb foc" ve a dir que la confusió és el contrari del compromís. Que es poden moure muntanyes si dos es posen d'acord, que entendre és estimar. Els estats d'angoixa als quals estem enganxats ens priven de tot el saber que emana de dins nostre. La por ens fa cecs davant d'aquelles coses que sabem sense que ningú ens hagi dit i ens fa dubtar del més sagrat que tenim. No cal escriure res en foc. En realitat només cal respirar a consciència i tota la resta ja ve sol.

"Un llamp i un tro" és l'elasticitat del temps. Quantes coses poden passar a l'univers en un segon? No hi ha tanta diferència entre un segon i onze anys si penses en mil·lennis, i la vida sempre és més curta del que creïem. La cançó parla de la transformació constant que experimenta la nostra existència, dels cercles que s'obren i es tanquen i de la sensació de no saber on caure morts que sembla que tingui la meua generació, o part d'aquesta, o almenys jo.

"La flor": Sembla que en aquest món només hi podem experimentar separació, imperfecció i por, la naturalesa dels cercles viciosos i la dualitat, que és com l'infern en vida: la segmentació de la ment. Tot el contrari de l'amor, que és un sistema perfecte intrínsecament i essencialment lligat a nosaltres i que funciona de dins cap a fora. "La flor" representa aquest món: tot el que té un final, tot el que perdrem pel camí. La cançó parla de l'addicció al món que patim la nostra societat. Parla de l'addicció a la por.

"Sóc un mirall per tu": Narra l'enamorament. O qualsevol gran entrada de llum que tinguem. Crec que les persones som un reflex de les persones i que la humanitat només pot elevar la seva consciència si aconseguix reconèixer-se i identificar-se amb qualsevol altre ser que tingui al davant. Només puc estar en pau amb mi mateix si neutralitzo les meves preocupacions. Traient-los pes, importància. Les he de perdonar. Estimar és entendre i entendre és perdonar.

"Riu amunt": Molts cops el que per a un és un paradís per a un altre és un malson. Uns volen fer un món millor, altres sembla que estiguin cansats i que res sigui possible i a uns altres tot plegat ja els està bé. I és que de vegades sembla que el càstig no pesi perquè el costum ens va insensibilitzant. No ho sé... Vull dir que és necessari lluitar pel que creus. Però és pitjor pel camí encomanar-se de negativitat i frustració, que no fer res. Sempre hi haurà ignorants en aquest món posant pals a les rodes. Només hem de vigilar de no ser nosaltres, tot i que suposo que de vegades això resulta inevitable.

"Anem tirant vaig fent": Parlo de lo difícil que és sentir-se integrat, realitzat, feliç o serè sabent que hi ha refugiats ofegant-se, saquejadors invulnerables, presos polítics o morts de gana per tot... Condemnem les injustícies però alhora sovint en som partícips d'alguna manera. A saber qui ha cosit les meves espadenyes. O què ha hagut de passar perquè tingui un telefon mòbil a la mà. Les meravelles de la humanitat s'han construït sempre amb sang i fetge. Però els xinesos diuen que hom no pot ser un savi si no és feliç a la vegada. El contrari d'aquí, on es veu que només poden ser feliços els ximples. Crec que es tracta d'una paradoxa eternament contemporània.

"Ha quedat clar": Doncs això: ha quedat clar.

"Mil antenes": La cançó parla del poder sobrehumà que tenen els humans. No coneixem el potencial de la nostra ment ni del nostre cos. Jo crec que creure és crear i que el que pensem és el que construïm. Estem vivint una veritable revolució de les comunicacions. De les connexions. La preciositat i la barbàrie s'estan expandint més ràpid que mai.

"Descalç": El més difícil que hi ha en aquesta vida és tractar-se a tu mateix amb la dignitat que et mereixes. Estant amb una parella que no estimes, treballant en una feina que no et nodreix... parlo d'addiccions, límits autoimposats, pors, rutines emocionals insanes... La cançó t'empeny a mirar-te als ulls, a ser franc, a banyar-te en el mar. Un paraigua foradat no serveix per a res, ve a dir.